

Dương Chi Thủy

Tạ Lỗi Cùng Anh

Có một cái gì đó rơi ra khi tôi vừa kéo ngăn tủ. Chiếc kẹp tóc. Món quà sinh nhật lần thứ mười tám của tôi đây mà. Nó vẫn còn mới và xinh xắn như ngày nào anh tặng. Có một thời gian dài con bướm bạc này đã được tôi nâng niu cài lên mái tóc với tất cả niềm vui sướng. Đó là những ngày tháng chúng tôi bên nhau, êm đềm và thơ mộng. Chiếc kẹp tóc, kỷ niệm của mối tình đầu vẫn còn đây mà anh đã xa rồi. Sao vậy anh? Tại em cố chấp? Hay vì định mệnh? có lẽ tại em tất cả thôi. Giờ xa thật rồi đừng buồn nhau làm gì anh nhé. Hà Nội xa xôi giờ này anh đang làm gì thế? Anh có biết giờ này em đang ngồi đây nhớ về những ngày qua không? Thẩn thờ kẹp lại những sợi tóc lòa xòa trước trán lòng tôi buồn rưng rức.

... Anh thường đến nhà tôi vì anh là bạn của chú Huy. Nghe nói anh chuyển công tác từ Hà Nội. Con trai Hà thành có khác. Đẹp và phong nhã. Nhưng tôi chú ý đến anh không chỉ vì anh đẹp mà do có một nét gì đó khó hiểu ở anh. Ngoại trừ những lúc ba tôi và chú Huy bắt chuyện, hầu như anh chỉ ngồi nghe và thỉnh thoảng cười, một nụ cười rất tuyệt vời. Có lần đang ngồi đọc sách, tôi quay lại nhìn trộm anh mới hay cũng có kẻ đang nhìn mình. Bắt gặp ánh mắt của tôi, anh lãng đi nơi khác, không có lấy một nụ cười. Sao thế nhỉ? Tại bản tính ít nói, lạnh lùng? Tại anh không có khả năng giao tiếp?

Hay anh cố tình khoác lên bộ mặt ấy? Rất nhiều câu hỏi tự đặt ra mà không sao tự trả lời được. Nhưng thật sự anh đã gây “ấn tượng” với tôi lắm. Và tên anh đã xuất hiện trong quyển nhật ký với bao suy nghĩ vu vơ của một cô bé mới lớn.

Anh vẫn thường đến nhà tôi chơi, vẫn trầm lặng như ngày nào tôi mới biết. Chỉ có điều anh đã hay nhìn tôi và nhìn thật lâu, thật sâu vào mắt. Những lúc ấy tôi cứ đứng chôn chân tại chỗ trước cái nhìn triu mến của anh. Đôi mắt ấm áp như có lửa, đôi mắt biết cười, biết diễn đạt mọi lời nói của mình. Phải chăng với tôi anh ít nói vì đôi mắt đã nói hộ tất cả? Nhưng điều đó có nghĩa gì đâu chứ, tôi nhũn nhũn, coi chừng mình ngộ nhận. Trái tim của một đứa con gái sắp bước sang tuổi mười tám đã bắt đầu rung động.

Linh cảm của tôi không sai, sinh nhật lần thứ mười tám anh tặng tôi một bông hồng, một chiếc kẹp tóc và một nụ cười ấm áp đến tuyệt vời. Nghĩa là anh yêu tôi? Run run đón nhận: “Cảm ơn anh!” Hôm ấy anh đã nói với tôi câu nói triu mến ấy câu nói mà hình như từ lâu rồi tôi mộng mơ và chờ đợi. Đó là những ngày tháng tuyệt vời mà không làm sao tôi có thể tìm được.

Anh hơn tôi sáu tuổi, chín chắn và điềm đạm. Bên anh, tôi luôn có cảm giác được che chở. Những khi trò chuyện cùng anh là tôi được một niềm vui mới lạ thanh thản vô cùng. Bây giờ tôi mới hiểu vì sao ba tôi lại khen anh nói chuyện hay. Anh vẫn đến nhà tôi luôn nhưng không chỉ để chơi mà còn động viên, khuyến khích tôi học, thỉnh thoảng hai đứa cùng giải một bài toán, bài lý. Có anh, chuyện học tôi cũng có phần đi lên. Có lẽ vì tôi cảm thấy mình phải làm sao cho xứng đáng với anh, làm sao cho anh vui mới được.

Tôi đã giận anh vì những suy nghĩ nông cạn và vì tính kiêu hãnh của tôi nữa. Khi biết tôi yêu Hoàng, Vân thường kể cho tôi nghe về anh vì anh ở tập thể chung dãy nhà của nó. Luôn luôn sau mỗi câu chuyện, Vân đều kết thúc bằng một câu; “Anh ấy yêu mày đấy, Phở ạ!” Tôi chỉ biết cười.

Rồi một hôm, Vân bảo với tôi rằng Hoàng đã có người yêu. Rằng cô ấy tên P.M.H, rằng cứ nửa tháng là có một lá thư từ Hà Nội gửi vào. Anh nhận thư và cười vui lắm. Vì Hoàng ở văn phòng suốt ngày nên Vân nhận thư dùm, riết rồi thành quen. Vân xin lỗi tôi vì trước đây đã giấu. Điều này vì thấy tôi quá tin và yêu Hoàng.

Có một bàn tay vô hình đang bóp nghẹt trái tim tôi. Choáng váng. Chiều hôm ấy tôi đã khóc nhiều, thật nhiều. Tức tối. Lo sợ. Buồn và xót xa. Tôi ghen tị với cái tên P.M.H mà Vân nói. Chỉ tiếc là Vân lại giấu tôi, Vân sợ tôi buồn thêm. Phùng Mỹ Hương à? Hay Phan Minh Hạnh? Phải rồi, con gái Hà thành đẹp xinh có tiếng mà. Và anh nữa, anh như thế thì không lý gì chưa có người yêu cả. Và mai này, khi xong công tác anh sẽ về ấy, về với cô gái ấy biết anh có còn nhớ đến cái tên Hoàng Phổ này không? Chỉ có mình đại dốt tin vào những lời yêu thương của anh.

Tôi tránh mặt anh, dồn tất cả vào việc học. Phải học! Học để quên. Anh có vẻ buồn và đau đớn trước thái độ của tôi. Ánh mắt xa vắng và trách cứ. Những lúc ấy tôi lại thấy mềm lòng nhưng câu nói của Vân lại vang lên nhức buốt. Khi anh hỏi vì sao, tôi chỉ khẽ mỉm cười và đáp nhỏ: “Tự anh hiểu”. Anh bỏ về, tôi nhìn theo buồn vô hạn.

Một lần khi những câu hỏi của anh vây lấy, tôi đã gắt lên: “Anh tưởng em không biết người yêu của anh tên gì à?” Tôi vẽ ba chữ P.M.H lên bàn và nói: “Đừng lừa em nữa anh Hoàng ạ, tội lắm.” Anh đã nói rất nhiều không có, muôn ngàn lần không có nhưng tính cố chấp và kiêu hãnh không cho phép tôi tin anh. Lời chia tay đã được bật thốt ra khi tôi giận đến cực độ. Đến bây giờ tôi vẫn không sao quên được ánh mắt buồn bã của anh.

Tôi đậu vào Phân viên Báo chí. Tối hôm ấy, đang loay hoay chuẩn bị đồ đạc để ngày mai lên Sài Gòn thì anh đến. Ngày một anh về Hà Nội, anh đến đây để chia tay. Mắt tôi mờ đi, tay chân run rẩy. Dầu trong lòng tự nhủ đừng

nghĩ đến anh nữa nhưng tôi vẫn cảm thấy đau xót. Anh về Hà Nội? Về với cô gái ấy ư? Buồn thật. “Chúc anh về hạnh phúc, vui vẻ. Mai em lên Sài Gòn rồi, không tiễn anh được”. Tôi đọc trong mắt anh có nhiều điều muốn nói nhưng tôi đã bỏ lên lầu. Muốn quay lại nhìn một lần nữa nhưng lại thôi. Tự ái không cho phép.

Mãi sau này, do một sự tình cờ tôi mới hiểu những lời nói của Vân là... “thọc gậy bánh xe”. Tôi đau đớn tưởng chừng ngã quỵ. Trời ơi, tôi đã tin vào những lời nói vôi căn cứ giết chết mối tình đầu của mình. Tại sao tôi lại ngốc nghếch tin vào những lời nói không đâu ấy mà không một lần chịu nghe lời anh giải thích. Tại tôi, tại tôi tất cả. Tôi nhớ Hoàng quay quắt, da diết. Tôi tự trách mình nông nổi, cố chấp. Làm sao có thể tìm lại những ngày ấy? Buổi tối hôm ấy là lần cuối cùng gặp nhau. Anh đã về Hà Nội sau đó. Giá như hôm ấy tôi kiên nhẫn nghe anh giải thích thì đâu mất anh. Lá thư anh nhờ chú Huy trao tôi chỉ có hai dòng: “Vì anh tin ở Thượng Đế, nên Phở ơi anh tin ở em”. Anh Hoàng ơi, tiếc rằng em là đứa con gái ích kỷ, không đối xử với anh được như anh với em đâu. Em có lỗi với anh nhiều lắm Hoàng ạ. Em chấp nhận đau đớn này bởi em góp phần tạo nên tất cả. Hoàng ơi, em có nên tựa vào lòng tin của anh để kéo lại những ngày tháng êm đềm đã qua của chúng ta không anh? Có lẽ không. Em sẽ không quấy rầy anh nữa đâu. Hai năm trôi qua rồi còn gì. Bông hồng xưa đã ngã màu rồi anh ạ, nó không còn đỏ thắm như xưa nữa nhưng nó vẫn còn tồn tại như tình yêu của em, dấu tím vì khổ đau tràn lấp. Chỉ mong anh hiểu rằng có một người con gái miền Nam này vẫn còn nhớ và yêu anh.

Dương Chi Thủy

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003